

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 307-1923)

Originalt emne

Aldersrente

Aldersrente/Refusionsspørgsmaal

Uddrag fra byrådsmødet den 12. juli 1923 - side 7

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 307-1923)

Besværing fra Vorup Sogneraad til Amtet over, at Aldersrenteudvalget har nægtet at refundere en fremsendt Regning.

Fra Aldersrenteudvalget forelaa følgende Indstilling :

"I Anledning af hoslagte Sag, hvorefter Vorup Sogneraad har krævet det paalagt Aarhus Kommune at yde Refusion af et Beløb af 979 Kr. 35 Øre for ydet Lægehjælp i Tiden fra 12. August 1922 til 23. Februar 1923 til den her i Kommunen forsørgelsesberettigede alderdomsunderstøttede P. Brunsholt og Hustru, skal Udvalget udtale, at man har nægtet Refusion af det ommeldte Beløb, fordi man finder det stridende mod enhver kommunal Økonomi, naar Vederlaget for Ydelse af kommunal Lægehjælp kan antage saadanne Dimensioner som i nærværende Tilfælde, og en Kommunalbestyrelses Undladelse af - i Lighed med, hvad Tilfældet nu er for de allerfleste Kommuners Vedkommende - at træffe Overenskomst angaaende Udøvelse af kommunal Lægehjælp i Kommunen, bør formentlig ikke medføre, at Staten og andre Kommuner blankt maa asquiescere ved en Opholdskommunes nok saa meningsløse Dispositioner, thi meningsløs bliver en Disposition, der honorerer et Betalingskrav som det heromhandlede for Lægehjælp til en Person, der oppebærer offentlig Understøttelse, meningsløst set fra kommunaløkonomisk Standpunkt og meningsløst set i Forhold til, hvad selv en velstillet Familie, der jo selv maa

affholde en saadan Udgift, anvender i lignende Tilfælde, idet man da sædvanligvis etablerer et Huslæge-Forhold, der vel næppe tilnærmelsesvis medfører en saa stor Udgift som den, her er Tale om, og der havde vel i og for sig intet været i Vejen for, at Vorup Sogneraad her kunde have aftalt et saadant Huslæge-Forhold, naar man ikke har fulgt den sædvanlige Vej, nemlig ved Indgaaelse af en Overenskomst om Udøvelse af kommunal Lægehjælp, at holde Lægernes Betalingskrav saa nogenlunde indenfor fornuftige Grænser.

Udvalget vil herefter indstille til det ærede Byraad, at Refusionsnægtelsen opretholdes, og at Spørgsmaalet om Omfanget af Aarhus Kommunes Refusionspligt overfor den omdisputerede Udgift afgøres af Øvrigheden, eventuelt Indenrigsministeriet. "

Kjeld Sørensen forelagde Indstillingen. Marius Geertsen henledte Opmærksomheden paa et lignende Forhold, nemlig m. H. t. Fattigunderstøttelse. En Arbejdsmand tjente nu ved stadigt Arbejde ca. 2600 Kr. aarlig, men der var Tilfælde, hvor Opholdskommunen gav en Fattighjælp, der var større. Det maatte dog kaldes i høj Grad uretfærdigt, at en Fattighjælp skulde være større end en Arbejdsfortjeneste, og naar saadant fandt Sted, burde der protesteres derimod.

M. Brammer vilde for at forebygge Misforstaaelse gøre opmærksom paa, at der intet som helst forelaa om, at de Læger, der havde behandlet vedkommende, havde opført sig ukorrekt, og naar man skulde protestere imod at betale Regningen, var det ikke en Protest mod Lægerne, men mod Kommunen, som havde undladt at bruge den mest økonomiske Maade. Det vilde have været af Interesse om Aldersrenteudvalget havde faaet forelagt Rekvisitionssedlerne, men Kommunen hævdede selv, at man havde tilkaldt Lægen i hvert enkelt Tilfælde, og saa var det jo Lægens Pligt at give Møde og behandle den paagældende. Ydermere fremgik det af Sagen, at da meget hyppig Lægehjælp blev nødvendig, havde Lægerne indlagt Patienten paa Hospital, hvilket selvfølgelig var det rigtige, naar daglig Lægehjælp skulde til, men Patienten var udskrevet fra Hospitalet uden Lægens Medvirkning, og derved havde Sogneraadet forsømt sin Pligt til at bruge den mest økonomiske Form for Lægehjælp til Patienten.

Kjeld Sørensen erkendte, at der maaske juridisk set ikke var noget at sige til Lægeregningen, men det var alligevel en stiv Betaling for Lægehjælp i 6 Maaneder, og ikke ret mange Mennesker vilde selv kunne fremskaffe et saadant Beløb. Rekvisitionssedler var fra først af slet ikke nævnt, men efter at Sagen havde været hos Amtet, erklærede Sogneraadet, at Lægen hver Gang var rekvireret. Taleren tvivlede dog om, at der havde

været tilstrækkelig Kontrol, og det var i alle Tilfælde rigtigt at protestere i saadanne Tilfælde, for der burde gøres opmærksom paa, at selv om det er lovmedholdeligt, er det alligevel ganske uanstændigt af en Læge at sende en saadan Regning. Taleren var i al Almindelighed enig med Hr. Geertsen angaaende Fattigunderstøttelserne. og hvis man fandt dem for store, burde man nægte at refundere dem og lade det gaa til højere Autoriteters Afgørelse.

Formanden bemærkede, at Spørgsmaalet om Fattigunderstøttelser maatte man vente med at behandle, indtil der forelaa en saadan Sag.

M. Brammer protesterede imod, at Hr. Kjeld Sørensen vilde beskyldte vedkommende Læge for at have beregnet sig et for stort Honorar, for der forelaa intet om, at hans Honorar ikke var i Overensstemmelse med Taksterne, og naar han blev tilkaldt af Kommunen, var det hans Pligt at møde.

Kjeld Sørensen vilke ikke beskyldte Lægen for at have beregnet sig for stort Honorar rent juridisk set, men det var alligevel et af den Slags Tilfælde, man skulde være varsom med at forsvare, for det var uanstændigt af en Læge at forlange 979 Kr. for at behandle en Patient i ½ Aar, og det var næppe sket, hvis det havde drejet sig om en privat Person. Lægerne var vist i Almindelighed bedst tjent med at begrænse deres Regninger en Smule.

Formanden henstillede at slutte sig til Udvalgets Forslag.

Indstillingen vedtoges.